

videre have den Betænkelighed, at den i meget betydelig Grad vilde gøre den første Udbringelse af Forsendelsen virkingsløs. I adskillige Tilfælde vilde Adressaten af Princip overhovedet ikke indløse ved første Præsentation, naar det vidstes, at Forsendelsen blev præsenteret en Gang til i Løbet af en 8 Dages Tid. Man havde i 1913 faaet indført den Ordning, at der paa Henlæggelsesfristens ottende Dag — Henlæggelsesfristen var den Gang 10 Dage — udsendtes en Erindringsanmeldelse til Adressaten. Efter denne Ordning var Adressatens Interesse i at indløse ved Forsendelsens Udbringning altsaa bevaret, thi i modsat Fald maatte han have Ulejligheden med at sende Bud paa Posthuset for at indløse Forsendelsen. Men i 1921 blev Henlæggelsesfristen forkortet til 7 Dage, og samtidig afskaffedes Erindringsanmeldelsen paa Indstilling af Postspareudvalget, idet dette Udvalg fandt, at disse Erindringsanmeldelser, hvis Antal androg $1\frac{3}{4}$ Million aarlig, og hvis Udstedelse og Udbringning paaførte Postvæsenet et betydeligt Arbejde, maatte kunne spares, idet Adressaten gennem Præsentationen i tilstrækkelig Grad blev opfordret til at foretage Indløsning, og Udvalget tilføjede i sin Indstilling, at naar disse Erindringsanmeldelser spares, mener Udvalget, at man bør undlade at forhøje Portoen paa Postopkrævninger og Postindbetalinger, en Forhøjelse, som ellers vilde have været nærliggende paa det daværende Tidspunkt. Indstillingen blev altsaa fulgt i denne Henseende, saaledes at Portoen ikke forhøjedes. For saa vidt der nu skulde findes tilstrækkelig Grund til at vende tilbage til den tidligere Ordning, har Postvæsenet indstillet til mig, at det i hvert Tilfælde saa burde ske, naar man stod overfor Spørgsmaalet om en Takstrevison, saaledes at man, ligesom man den Gang ikke forhøjede Portoen, saa denne Gang ikke nedsatte Portoen, men i Stedet for genindførte Erindringsanmeldelsen.

Dernæst har det ærede Medlem Hr. N. Johan Laursen henstillet til mig, at Taksten for Frimærkepakker blev nedsat. Jeg skal erklære mig enig med det ærede Medlem i, at det vil være nyttigt og rigtigt for Banerne. Saa meget mere kan jeg gøre det, som jeg selv i 1922 mente, at den Gang fastsatte Maksimalpris var for høj og stillede Forslag om en lavere Pris, men den blev den Gang forkastet. Der er ingen Tvivl om, at Nedsættelsen af Taksten for Frimærkepakker af Hensyn til den ret

betydelige Konkurrence, der er paaført Banerne af forskellige Automobilselskaber, vil være nyttig. Banerne har ogsaa taget Spørgsmaalet op og foreslaaet, at man skulde nedsætte den nuværende Mindstetakst paa 75 Ø. for en 5 kg Pakke til 50 Ø. og foretage en lignende Reduktion paa de øvrige Sats for de højere Vægte. Det er man i Øjeblikket i Færd med at forhandle om med Postvæsenet, idet der ogsaa der maatte finde en tilsvarende Nedsættelse Sted. Men det er i øvrigt et Spørgsmaal, hvorvidt man, naar man endelig gaar til en Forandring, kan nøjes med en saadan generel Nedsættelse, om man ikke muligvis gennem Undtagelsestaxer bør komme ind paa en Zonetarif for Frimærkepakker, hvorved man i højere Grad er i Stand til at kunne konkurrere med Bilerne netop paa kortere Afstande, hvor deres Konkurrence har sat ind. Det hører imidlertid ind under det her i Tinget indbragte Takstlovsforslag, som jeg haaber snart vil blive gennemført.

Det ærede Medlem Hr. N. Johan Laursen udtalte sin Forundring over ikke paa Finansloven at finde et Tilskud til Dækning af Halvdelen af Privatbanernes Underskud. Hvorfor det ærede Medlem havde ventet det, ved jeg ganske vist ikke. Da der sidst i 1920 vedtoges et midlertidigt, rentefrit Laan til de nødstedte Privatbaner, var baade Venstre og de Radikale meget betænkelige og betegnede Hjælpen som en rent undtagelsesvis Hjælp. De Konservative var saa betænkelige, at de rent ud gik imod og sagde nej. Og da det ærede Medlem Hr. Knud Hansen i Fjor udtalte sig for, at Staten, som sammen med Kommunerne ejer disse Baner, og sammen med dem deler et eventuelt Overskud, ogsaa skulde være med til at dække et eventuelt Underskud, blev dette Forslag nedstemt af de 3 Partier, Venstre, Radikale og Konservative, og min ærede Forgænger i Embedet fraaadede det saa stærkt som muligt. Jeg synes derfor ikke, det kan forundre, at jeg ikke kan tilbyde Privatbanerne, at Staten dækker Halvdelen af Underskuddet, det vilde af mig være at love noget, som jeg ikke kan holde, og det gør jeg ikke gerne. Jeg har tilbudt Privatbanerne, og deri haaber jeg at have hele Rigsdagen med mig, at naar Kommunerne dækker et Underskud for Privatbanerne, vil Staten træde tilbage og først kræve sin Del af kommende Aars Overskud, naar Kommunerne har faaet deres Tilskud til Dækning af